

Derinlerde Yüzmek Budur İşte

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Ağustos 2023

“Çokça yağmur yağsa, temizlenir mi şu kirli dünya?
Adını gizleyeceğim, sen de bilme Lavinia.”(Ö. Asaf)

Her renk mubahtı hatta isyanlarım bile, sevgili...

Nadasa kalandır ruhum nedamet yüklü ufkun gölgesine şerh düştüğüm güneşin gövdesine el sürdüğüm.

Sözcüklerim kanamalı, sevgili:

Yâd ettiğim dünümden yağan bunca kiri temizleyecek olandır elbet Tanrı.

Güne sitemim düne niyazım.

Ömürse bir kurşun ağırlığında...

Topa tutulduğum cihanın güftesi sadece bir şiir değil hem tek seven de ben değilim sevdim mi unuttur
kendimi yağar da yağarım rahmet misali.

Bir coşkun vardı ki dünden sarkan eli aşkın.

Bir de dinmeyen niyazım.

Bir ülküm vardı ki: aşk idi benim ülkem ve aşkın tebaasında saklı tuttuğum cennet vatanım bir de
yüreğim.

Derinlerde yüzmek budur işte:

Ve de boğulmak...

Kan akar gözlerimden kanamalıdır yazdığım imgeler karartma gecelerinde hep şafağa öykünürüm ve
şakağıma dayalı kalemle karşılarım yeni günü.

Bir renk.

Bozguna uğradığım.

Bir şecere ki dünde saklı tuttuğum.

Gel gör ki: kimsesizim.

Gel gör ki ansızın ölüveririm...

Hem defalarca ölmedim mi?

Bir kuş isem kafeste uçuşur tüylerim aşk diye şakıdığım özlemin o tok sesinde.

Belki de aslanım kafesin ve ormanın kralı.

Belki de ben bir meleğim imzamda saklı aşkın fermanı.

İhlaslı yüreğim idame ettiğim ömrün tekeline:

İdmanlı yüreğim aşkın balta girmemiş şiirlerinde.

Tecelli eden gün teselli bulduğum her nasılda acımla beslendiğim ve körüklendiği kadar hüznle tutkulu
ruhum...

Tükendiğimse sabit.

Türettiğimdir yazdıklarım

Ve ürettiğim ve üredigimi ve de ürktüğüm ne zamanki kalemin sesi kısılrsa nifak sokanlara öfke kusarım.

Ölümlüyüm, sevgili gel gör ki:

Sen de ve duyduğum sevda ölümsüzlüğe çalım atar hem öldürdüğüm kadar nefsimi dünde saklı yalnızlığım ile nefes nefese severim ben son nefesimi verene kadar da asla dönmeyeceğim yolumdan.

Gezegense terk edilmiş.

Gezgin ruhumla nasıl da toplumdaki tecrit edilmişliğim...

Saklıdır Allah katında:

Bir avazda sükün eden bıçkın ruhum ve sevdalı gönlüm bedenimse devasa bir kafes çırpındığı kadar aşkla ve umutla.

Seyyahdır gölgem.

Semazendir içimdeki çocuk.

Siyam ikiziyim belki de aşkın ve ruhumla kanadığım kadar varmaya çalıştığım ufuk.

Bir sezi.

Bir de ecza.

Bir sevi dili.

Elbet kalemin sevdalı ve nüktedan dili.

Bir renk azat edilmiş gök kuşağından:

Varsın olsun siyaha boyansın acılarım varsın olsun görünmez olsun varlığım.

Bir ukde içimde.

Bir de derdest bir hece dışımda:

Bazen aşk.

Bazen gam.

Belki de in cin top oynarken yüreğimden seken bir kör kurşun alınımın ortasından vurduğum ve ikbalim ve isyanım nurlu yüzünde sevdanın duyduğum özlem sevgiliye.

Var olmanın.

Varlık olmanın.

Aslında hiçliğin sarmalında tok gözlü olmanın...

Kısaca insan olmanın mealidir duyumsadıklarım

Bazen kahrımdan öldüğüm bazen kabrime sığındığım bazense kalıbımdan taşıdığım...

Kısaca, sevgili:

Ölümsüzlüğe öykündüğüm bir dünyadır içine yaşadığım içimde yaşattığım ve mazime Fatıha okuduğum kadar da küllerimden doğmanın mucizevi tınısı ve fısıltısında bulandığıdır üstümün başımın:

Çünkü ben aşkımdır.

Çünkü ben şiirim.

Çünkü ben, benden muaf bir iklimim.

Çoğaldığım kadar azaldığım.

Azımsandığım kadar coştığım.

Coştığım kadar da yazdığım...